

τό φημι της Ήφορας,
 ἑμὸς της Ἐλευθερίας
 ἀνεδείχθη πρωτοστάτης,
 πῶς γὰρ μὲς τοῖς Ἐλευθέρους,
 τοῖς γοργόσι καὶ ταχυτέροις,
 πάντα κἀβηταί' σ' ἀγάς της.

Ἦθε καί' σ' ἄς Ἀθήνας μὲ τόσας συγκινήσεις,
 καὶ ἄκουσε προσφωνήσεις,
 καὶ γῆν Ἐλευθερίας ἀνόμασε καὶ αὐτὸς
 τῶν Ἀθηναίων τὴν πόλιν, τὴν ἀγορὴν, τὴν πύκνυ,
 πῶς καὶ μερταρία καὶ κάθε φαρμάκιος
 μπαίνει' σ' τὸ μαγαζὶ σου καὶ ἔδωκεσά τὰ κάνει.

Ἔλεθε μοῖρας καὶ νόμοις
 καὶ κάθε μας σταθμῶς,
 καὶ ἄνθρωπε γυγαντοσώματος
 καθὼς τὴν Παρθενίτη.

Ἦ γυναικί μου εἰλινο,
 μ' εἰλινο τὴν προσωνυμῶ,
 μ' εἰλινο τὴν μεγαλύμω,
 μ' εἰλινο τὴν προσωνυμῶ.

Ἄς φάλλωμεν φθὴν
 καὶ' σ' τὴν Σαρπητῶ - Ἐσθὴν,
 ὅπου μὲ τὴν πατέρα του

τὸν εἶχαν ἔφοροις,
 καὶ' ἔπηγε' σ' τὸ Παρίσι
 νὰ πάρη τὸν ἀέρα του.

Μὲ κόκκαλα μεγάλου γεννήτορος τὴν γῆν
 παταί τὴν γενεθλίαν,
 τὴν πρότερον ἄθλιαν,
 καὶ τῆρα Συνταγμάτων κρουστέλλινον πηγήν.

Ἐπὶ δευτέρω μεγαλυτέρω.

Κι' ἐγὼ της ἀναρρήσεως ἔξαιρω τὴν ἐπάτειον
 καὶ ληρομῶ τὴν συμφορῶν τὸν ἕνα καὶ ἄλλον αἵτιον.
 Κι' ἐγὼ τὴν ῥάχη τὴν κωστήν
 κωστήνω περισσώτερον,
 καὶ ὅμως τὴν νύκτα ἐπάρτη
 ἐπὶ τὸ λυρικώτερον.

Χαίρε, μεγάλη Παπαδοῦ καὶ πάντοτε καὶ σήμερα,
 τὸ Σύνταγμα τ' οὐ κράτους σου ἔν εἶναι πλέον χίμαρα.
 Ἄπο βραδὸς ἀπέλυτος καὶ ἡμερικῶς δεσποτικῶς
 καὶ τοῦ Γιλδίς οὐσάρτης,
 καὶ τὸ πρῶτ' Συντάγματος γενναίως θεσπότης
 καὶ Παπαδοῦ ἀγάτης.

Τρίς χαιρέ, Σύνταγματικέ,
 Νεοτούρκε Χαμίτ, και, και,
 ποδχις τόν ηλιο 'τάδελο κι' άδελφι, τόν φεγγαρι,
 και γιά τούς Ρούμ παρακαλώ νά μὴν άρνησαι χάρη.

Μέ Νεοτούρκους, Πατισιά, χείδες και ού τὸ φως σου,
 φίλησε τώρα τόν Σαμπάχ, μὰ και τόν άδελφό σου,
 και καθίσε μ' αὐτούς κοντὰ
 μέσ' στὸν χρυσό σου τὸν όντα.

'Αλλ' όμως κύτταξε κι' έμὰς,
 ποὺ νεπαπαγάλοι
 μέ παραμύθια Καλιμαξ
 χαλοῦν πολλῶν κεφάλι.

Τῶν Όσμανλήδων ἡ φυλὴ θεινὰ θεινῶν όπίστη,
 μὲ τὸ Κανούνι-Έσοσι, τὸ Σύνταγμα τούτέσι,
 νέαν Τουρκίαν άληθῶς άκραίαν θ' άναπλάσῃ,
 νέαν Τουρκίαν κραταιάν εν γῆ τε και θαλάσῃ.

Μέ τὸ Κανούνι κι' οἱ Ρωμηοὶ κοιμούνται μέσ' στὴν κούνια,
 μέ τὸ Κανούνι κι' οἱ Ρωμηοὶ φορτώθηκαν γαλόνια,
 μέ τὸ Κανούνι, πρόκοφαν κι' έσκάσανε κανούνια,
 ποὺ δίχως όψιλον, γυμροῦμ, προφέρονται κανόνια.

Τώρα ποδγινης Μονάρχης Συναγματικός και Σὸ
 και φυλάττεις κατὰ γράμμα τὸ Κανούνι-Έσοσι,
 τώρα ποὺ τῶν Νεοτούρκων έδραβεύθησαν οἱ κόποι,
 μὴ τὸ κέφι σου χαλάς,
 μὰ νά κάνης ταξιδάκια πότε πότε' στὴν Εὐρώπη,
 νά γνωρίζης τὰς Αὐλάς.

Μὴ καρὸν άδικως χάνε
 μέσ' οὐ' Ανάκτορ' άδρανῆς,
 φρόντισε και Σὺ, Σουλτάνε,
 νάχης κι' έξω συγγενίς.

Φρόντισε πολλὰς πικρίας τῆς ζωῆς σου νά γλυκάνης,
 ζήχασαι τὰ τὰ παληά,
 πήγαινε σὲ λουτροπόλεις άνοπέλιμο νά κάνης
 μέ τῶν Ροῦμ τὸν Βασίληα.

Τώρα πρέπει κάθε χρόνο, Πατισιά άγαπητέ,
 'στὸ Γιλδίξ τὸ λαμπρό
 νά μέσ' δίνης και χορό,
 και σ' αὐτὸν νά προσκαλοῦνται κι' ἄλλ' ό ξένοι Προεσβευταί.

Νέρχονται μεγάλα γένη, νάρχονται φυλαί και φύλα,
 και' στὰ Τούρμικα τὰ φύλλα,
 τὴν' Ικδέρ και τὴν Σαμπάχ, μετ' έμπνεύσεως μεγάλης
 ν' άνωμοῦν τὸ ρόδ' τῆς μέσας και τὸ τοικμαδί τῆς άλλης.

Ν' άναγράφονται Παισίδες άγνωστοί μας και γνωστοί,
 ν' άναφέρεται πρὸς τούτους άκριβῶς κι' όνομασσί
 μέ πορν' γλίστρησε κι' ἡ τάδε τὸ Πασιό τὸν δυνατοῦ,
 μέ πορν' έπρεσε κι' ἡ θεινὰ, πόνουα πρώτη στὸν γυαρό,
 και πῶς' χόρεψε και μία κάποιου κλέφτη φηφτυτο
 τετραχόρου και καθρλίμας' στὸ Σουλτάνου τὸ καρέ.

Πρέπει μπάλους νά μέσ' δίνης γιὰ νά φαίνεται ἡ πλοῦτη
 μπαυνοβγαίνουσι' στὸν τόπο,
 πρέπει νάχης και σουπίδες και κανένα κότας μπουτι
 νά σουφρώνεται μέ τρόπο,
 και νά τρώῃ κι' ὄ λαός μὰ φορά μέσ' στὸ Παλάτι
 και μεγάλοι και μικροὶ χίλια νά σὺ λέν οπολλάτη.

Κάθε νέο χρόνο μπάλος,
 ἄλο πλοῦτος, ἄλο κάλλος,
 και λαός και φηφτυτο,
 κι' ὄ χορός καλά κρατεί.

'Στὸ χορὸ και' στὸ τοιμπουσι' δὲν θά κάνωμε νιοφει
 έως έτου νά μέσ' φέρουν τὸ γνωστὸν σικτιρ πλάφι.

Νά διέρχεται προσπάθει τὰς ἡμέρας σου φαιδράς,
 και' αν πολλοὶ σοῦ' ποῦν πῶς πρέπει κατὰ Σύνταγμα νά δρῆς,
 τὸ Κανούνι των νά βράσης,
 και γελώντας μέ τὰς δράσεις
 τὴν ζωῆ σου νά περάσης.

'Εστο γιὰ Σὲ τὸ Σύνταγμα χορός και πανηγύρι,
 μ' αὐτὰ προσπάθου νά' ἦῃ τὸ κρῆτος σου χαιρι.
 Μὲ Σύνταγμα γλεντιάτικο κι' έμεις έθνησουλταμε,
 μέ τὸ Κανούνι-Έσοσι
 τύχη γιὰς έτιχε χρυσή,
 και νίφου κι' άποφάγαμε, φέσε με κι' έγλιστρησαμε.

Μαῦρος κόσμος καταφρείε,
 πλάσος έκπηθῆ λευκή,
 κι' ὄ σὲρ' Έζουαρὸ Ὁ Γκρέυ
 έλλαξε πολιτικῆ.

Νεοτούρκων έγινε νόον,
 και καθίσε κχαφι χορτέτος
 καίε τώρα κατὰ κρῆτος
 κι' έγινε σάν' Αχαμινόν.

'Αναράνης κι' άκανόμος κι' έγαλές πολλούς μαγείρους,
 έθαγες Κισλαραγάδες έντροπείδες και πρωτοπείρους,
 και Χανουμ πεπειραμένιας κι' άληθῶς έρατινίως,
 ποὺ συμφέρον των νομίω νάβλουν τώρα στὰς κλεινάς.

Σταλετί τας νά γνωρίσουν τῶν έρώτων τὴν πατρίδα,
 ποὺ πολλοὶ τὰ μάτια κάνουν γιὰ ποδύρου γαρίδα,
 κι' 'Ερωτόκριτοι ποικίλοι μέ γμαγινί και μέ σεντιά
 νά τῆς πέρνουν τῆς διογμέναις' μέρα νικί' άπό κοντά.

'Ας έλθου' στὴν Αθήνα
 τῶν χαρηνδῶν τὰ κρῖνα,
 κι' έμπρός σὲ καθεμὲν Σάτυροι νά λισοῦν,
 κι' έγὼ νά τὴν' ρωτιωθῶνέντα γυελιορ σοῦν.

Τὴν άναρρηθῖν σου μέλωμ, πῶς σημαίε μας ένόνι,
 τοῦ Μαχμουτ-Δαματ τὸ τέκνον μέ κοτινούς στεφανόνια,
 και μεθ' έδων έλαλάξω πρὸ τοῦ λαϊκού σου Φρόνου
 τούκ γυαοῦ τῶν Νεοτούρκων... νά μέσ' ζήσω... και τοῦ χρόνου.